

Een lijst losse artikels (8) rond gebed...

GEBED: LUXE OF LEVENSNODZAAK?

Gebed is aan de ene kant kinderlijk eenvoudig, maar lijkt aan de andere kant soms ook op een worsteling op leven en dood met God (zoals Jakob). Gebed is soms hemels onbezorgde rust, soms uitputtend labeur. Soms is het al een hele oorlog vóór we zelfs aan het bidden geraken. Dat gebed niet gemakkelijk is, moet iedereen toegeven. Het is ook nooit populair, want het staat nooit in de schijnwerpers. Zeker in een tijd als vandaag is het niet "in". Het wordt vaak afgeschilderd als "kinderlijk", "naïef", "soft", kortom, als verloren tijd. We leven in een gebedloze, geestloze, godloze cultuur. Geen wonder dat mensen ten onder gaan aan stress, spanningen, depressies, angsten... en dat ze wanhopig zoeken naar nóg een nieuwe therapie. En ook voor ons, christenen, is vaak, als het te druk wordt, het gebed het eerste wat onderaan van het lijstje afvalt. Vreemd, hé? Of misschien ook weer niet. Zijn wij kinderen van onze tijd, of kinderen van Gods koninkrijk (die oproeien tégen de stroom en verandering teweegbrengen)? Zeer wezenlijke vragen. Enkele doordenkertjes:

Gebed is geen plicht, het is een voorrecht.

Bidden is: de éérste prioriteit ook daadwerkelijk eerst doén.

Luther zei eens: "Tjonge, wat heb ik het druk vandaag. Ik zal maar eerst een half uur extra bidden".

Gebed is niet het laatste wagonnetje aan de trein, maar de locomotief!

Bidden is: de grootste kracht aller tijden (Gods liefde) in beweging zetten.

Wie God niet kent, denkt: bidden is dwaas; wie God kent, denkt: niet-bidden is dwaas.

Gebed is geen versiering van onze christelijke acties (zoals slagroom op de taart), het is zélf actie.

Gebed is: surfen op Gods internet, op zijn worldwide netwerk van oneindige mogelijkheden.

De kracht van ons gebed hangt af van ons besef Wie het is tegen Wie wij praten.

Wie God leert kennen in al zijn vaderliefde, vindt gebed geen "verloren tijd", maar vindt alle gebedsloze (God-loze) uren "verloren uren".

Als we méér voor God wérken dan bidden, wordt ons werk hol, leeg, onbevredigend: bidden voorkomt uitgeblust-raken

Wie vanuit rust werkt en vanuit geloof, ziet scherper en bereikt veel meer met veel minder inspanning.

Bidden is niet vergaderen met God, argumenteren tegen Hem, maar praten met God, contact, relatie, intimiteit, "quality time".

Bidden is niet: God proberen te overtuigen van ónze kijk op het probleem, maar: even Zíjn bril lenen om onze hardnekkige bijziendheid te corrigeren.

Gebed verandert meer onszelf dan God.

Jezus behaalde de eigenlijke overwinning niet op Golgotha, maar in Gethsemane.

Velen denken: waarom zou ik aan God vragen wat ik ook zelf kan? Een bidder denkt: waarom zou ik zélf doen wat ik aan God kan vragen om te doen wat Hij véél beter kan dan ik???

Bidden is: erkennen dat we met onze meest volhardende inspanningen, met onze briljantste ideeën en onze geniaalste strategieën, zonder Gods inspiratie, niet één millimeter kunnen toevoegen aan Gods werk.

Gebed doet pijn aan onze hoogmoedsklier.

Zouden de apostelen niet allemaal gezift zijn geweest als de tarwe, als Jezus niet voor hen had gebeden (Lukas 22:32)? Zou de kerk überhaupt nog bestaan als Jezus niet "voor altijd leefde om voor ons te pleiten" (Hebr 7:25)?

Als gebed inderdaad zo machtig is, waarom zouden we het ongebruikt laten liggen???

Ignace Demaerel

EEN CHRISTEN DIE NIET GRAAG BIDT...

Een christen die niet graag bidt,
is als een getrouwde man die niet graag met zijn vrouw praat,
als een vis die niet graag zwemt,
als een kind dat niet graag geknuffeld wordt,
als een arbeider die niet graag rust,
als een mens die niet graag liefde ontvangt.

Straffe uitspraken, denkt u misschien, maar er zit een heel stuk waarheid in. Want wat is bidden? Praten met God. Wie is God? Voor een christen is God een eindeloos liefhebbende Vader, altijd klaar om ons te ontvangen, verlangend naar ons, begrijpend als geen ander, geduldig..., kortom, een heerlijker Persoon kan u zich niet voorstellen.

Een man die niet graag met zijn vrouw praat, heeft problemen. Hij moet zichzelf dringend eens onderzoeken, desnoods naar een huwelijksconselaar gaan. Niet graag met je geliefde praten is niet normaal, en als dit niet aangepakt wordt, zal het met die relatie snel gedaan zijn.

Gebed wordt te vaak als een "taak" op onze (drukke) agenda gezien, terwijl het eigenlijk een **levenshouding** zou moeten zijn. Als onze relatie met God recht is en het kanaal open is, zal gebed spontaan opborrelen uit ons hart terwijl we met de auto rijden, terwijl we op de bus wachten, terwijl we in de tuin werken...

Dan zullen we gebed niet ervaren als een plicht waarna we "oef, dit hebben we weeral gehad" kunnen zeggen. Dan zullen we gebed ervaren als "normaal", als iets wat we missen wanneer we het niet gedaan hebben: een dag is niet optimaal besteed, als we geen contact met hierboven gehad hebben. We zullen, temidden van onze drukke agenda, snakken naar een rustig moment om eens uitvoerig "bij te babbelen" met onze hemelse Papa, om een "briefing" te hebben met onze goddelijke Werkgever.

Uw gebedsleven heeft alles te maken met uw zicht op God. Als uw zicht op God vertroebeld is, zoek een doekje om uw brillenglazen eens te reinigen.

Gebed als levenshouding, mmm, dit wordt pas echt genieten!

OP HET KABINET VAN DE KONING...

Stel u voor dat u eens een afspraak met onze koning Albert zou willen. Hoeveel kans denkt u dat u bij hem geraakt? Zou u zelfs tot bij zijn secretaris geraken? Als u niet van goeden huize bent, raakt u in zijn kabinet waarschijnlijk niet binnen. Hetzelfde met een minister, of een provinciegouverneur enz. En stel dat u daar toch zou binnenkomen, hoeveel tijd zou u krijgen om te praten? En als u uw probleem of vraag mag voorleggen, zou u een gunstig antwoord krijgen? Zou hij er iets aan willen doen? Zou hij er überhaupt iets aan kunnen doen?

Maar hoe is het met God, de Schepper van hemel en aarde? Daar kan u op elk moment van dag en nacht binnen lopen, en Hij neemt alle tijd van de wereld om naar u te luisteren. Ja, Hij luistert zelfs geïnteresseerd naar uw problemen en verzoeken. En Hij wil ze écht verhoren! En Hij kan het als de beste!

Zouden we van deze "lange arm" niet véél meer gebruik maken? Waarom moeilijk doen als gemakkelijk ook kan? En het is nog leuk, gezellig en ontspannend op de koop toe!

DE LAKEIEN VAN SALOMO

Kelner of ober zijn is een mooi beroep, tenminste als je het in een mooie entourage mag uitoefenen. In een vunzig café lijkt deze job me niet zo aantrekkelijk, eerder vernederend; in een sjiek restaurant is het al heel wat aangenamer, maar bijvoorbeeld aan het koninklijk paleis moet dat wel heel bijzonder zijn. Lakei mogen zijn bij de koning is een zeer grote eer, iets om fier over te zijn, misschien wel de droom van alle kelners.

In 1 Koningen 10:1-9 lezen we het verhaal van de koningin van Sheba die op bezoek kwam bij koning Salomo. Zij had veel wonderlijke dingen over hem horen vertellen, en wou dit met eigen ogen zien. Na een lange reis kwam ze aan, ze gaf haar ogen de kost, stelde de moeilijkste vragen aan Salomo, en stond inderdaad vol verbazing over de pracht en de praal van zijn paleis en over zijn wijsheid. Zelfs de bedienden, de lakeien waren prachtig gekleed, en ze riep uit: "Wat zijn uw onderdanen te benijden! Wat zijn vooral uw dienaren hier te benijden die van zo dichtbij uw wijze uitspraken kunnen horen!" Een koningin die de lakeien benijdt! Want, vond ze, zij kunnen voortdurend in de heerlijke pracht en luister van zulke koning vertoeven, hem dagelijks zien, en vooral: zijn wijze uitspraken aanhoren. Zijzelf had een heel lange reis afgelegd om speciaal naar hem te luisteren, en was jaloers op gewone lakeien die elke dag het enorme voorrecht hadden om Salomo te zien en te horen.

Uit dit verhaal kunnen we veel geestelijke parallellen trekken naar onszelf toe. Wij mogen onszelf zien als dienaren van de grote Koning. Dagelijks mogen wij voor zijn aangezicht staan en hebben we de eer om in zijn onmiddellijke nabijheid te vertoeven. Beseffen wij wel **wat een eer het is om God te mógen dienen?** Wat een voorrecht om voor Hem te mógen werken? Of zijn we daar al zo aan gewend geraakt dat we het normaal en alledaags gaan vinden? Sommige mensen maken de langste en moeilijkste reizen om God te vinden, terwijl het voor anderen veel gemakkelijker is, waardoor ze het misschien niet naar waarde kunnen schatten. God verhoede dat wij ooit zijn tegenwoordigheid "gewoontjes" gaan vinden!

De etiquette aan het koninklijk paleis gebiedt dat je nooit als eerste de koning mag aanspreken: het is altijd aan hem om initiatief te nemen. Daarom zijn onze voorrechten bij onze hemelse Koning buitengewoon: zomaar vrijmoedig op elk moment van de dag en de nacht bij Hem mogen binnenvallen met om het even welk verzoek, dat mag zelfs onze eerste minister niet bij de koning van België. Dat Hij tijd maakt om naar al onze verhalen en zorgen te luisteren, is uiterst ongewoon: dit is inderdaad "onaards". **Bidden is en blijft een buitengewoon voorrecht** dat nooit evident mag worden: er is een zéér hoge prijs betaald voor deze "telefoonaansluiting" met de Schepper. God, help ons om gebed naar waarde te schatten, en er ook optimaal gebruik van te maken.

Het is voorts **een eer om door God gebruikt te worden**, net zoals het een eer is voor een stoel om "bezeten" te worden door een koning, voor een huis om bezocht te worden door een beroemdheid, voor een viool om bespeeld te worden door een maestro enz. Als een vakman voor zijn werkbank staat en nadenkt welke schroevendraaier hij gaat gebruiken voor een speciale taak, is het een "eer" voor deze of gene schroevendraaier om uitgekozen te worden. Het is ook voor ons een grote vreugde om te merken dat God ons gebruikt heeft om een zegen te zijn voor iemand anders: dat we woorden mochten spreken die hem/haar bemoedigd hebben, dat we een kanaal, instrument mochten zijn in

Gods handen, dat we iemand tot Hem mochten leiden door ons getuigenis of door ons gebed.

Zo ook is het hier op aarde **een eer om leerling te mogen zijn bij een groot meester**. Een jonge, zeer begaafde pianist won eens een grote wedstrijd en kreeg als eerste prijs de kans om twee weken les te mogen volgen bij een wereldberoemd pianoleraar in Italië. Heel zijn omgeving sprak lovend over de eer om bij deze toppianist in de leer te mogen gaan. Ook wij zijn bij een Leraar van wereldformaat "op leercontract". We mogen elke dag op onze blote knietjes dankbaar zijn dat we door Hem persoonlijk, op het hoogste niveau gecoacht worden. Ja, voor elke correctie of terechtwijzing mogen we Hem danken (i.p.v. te zuchten en te klagen). Is niet elke christen een tikkeltje jaloers op de twaalf apostelen, die het grote voorrecht hadden om met de grootste leraar aller tijden te mogen rondwandelen? Zij konden elke dag en nacht bij Hem zijn, Hem lichamelijk zien, aanraken, naar zijn woorden luisteren, zijn gezicht en reacties observeren, vrijuit alle vragen stellen... Toch hadden zij niet méér dan wij, integendeel: wij zijn beter voorzien dan de apostelen, omdat wij de bijbel en de Heilige Geest hebben.

Het is namelijk **een voorrecht om in de bijbel te kunnen lezen**: ik denk dat de apostelen jaloers zouden zijn op ons dat wij Gods Woord zomaar ter beschikking hebben. In de middeleeuwen had de gewone man bijna geen mogelijkheid om ooit een bijbel te zien, nog minder om erin te lezen, en helemaal niet om er één te kopen; vandaag hebben wij de bijbel bijna onbeperkt in vele vormen en formaten tot onze beschikking. Voor dit boek, het onversneden Woord van de Allerhoogste, hebben miljoenen hun leven geriskeerd of zelfs gegeven. Hoe komt het dan dat wij soms de bijbel maar "gewoon" vinden? Dat we er oppervlakkig en verstrooid in lezen, of alleen uit schuldgevoel? God, bewaar ons voor zulke gevaarlijke apathie!

Ook **vervuld te kunnen worden met Gods Geest** is iets buitengewoons: door de doop met de Geest wil Hij niet alleen altijd náást ons wandelen, maar ook ín ons wonen. De mensen in het Oude Testament zouden er veel voor gegeven hebben om dit te mogen krijgen, wat toen alleen maar aan bevoorrechte enkelingen gegeven werd. Zeker in pinkstergemeenten kunnen we er zo aan gewend raken dat we er maar oppervlakkig mee omgaan. Met Pasen gaf God zijn eigen Zoon, en met Pinksteren zijn eigen Geest! Wat zou Hij nog méér kunnen geven? Hij heeft al tweemaal "Zichzelf" gegeven!

Soms zijn wij jaloers op de grote godsmannen van het Oude Testament, die buitengewone en spectaculaire wonderen meemaakten, maar de bijbel leert **dat de profeten jaloers zijn op ons** (1 Petrus 1:12), dat wij veel verder staan dan zij, dat wij al meer gezien hebben van de ontvouwing van Gods heerlijke plan. Dank u, God, voor het voorrecht om in deze tijd te mogen leven!

Soms zijn wij jaloers op de engelen die in een volmaakte wereld bij God leven en geen zorgen hebben, maar eigenlijk **zijn mensen veel meer dan engelen**: zij zijn geschapen om te dienen (Hebr. 1:14), wij om te regeren (Gen. 1:26). God, open onze ogen voor de koninklijke waardigheid waartoe Gij ons bestemd hebt!

De Israëlieten in de woestijn waren op zekere moment het manna beu: "we kunnen geen manna meer zien!" (Numeri 11:6). Ze wilden terug naar Egypte omdat daar groenten, vlees en vis waren. Het manna was eigenlijk een groot wonder van God, en wat het wonder nog veel groter maakte is dat het er elke morgen 40 jaar lang was voor ongeveer 2.000.000 mensen! 365 X 40 X 2.000.000 = 29,2 miljard gratis maaltijden! Maar - hoe zouden we zelf zijn? - elke dag hetzelfde bracht gewinning en verveling mee. In plaats van overstromende dankbaarheid om het dagelijkse wonder kwam er **ontevredenheid en verwendheid**. Latere generaties Israëlieten waren jaloers op deze eerste generatie en hadden oh zo graag dat manna eens gezien of zelf geproefd! God, bewaar ons voor zulke akelige gewinning, dat wij uw heerlijkste geestelijke spijsen zouden beu raken!

Het komt bij ieder van ons wel eens voor dat we in een periode zitten dat het ons allemaal niet zoveel meer zegt. Maar laten we dan denken aan mensen die al deze mogelijkheden niet hebben: nog nooit in de wereldgeschiedenis heeft er zulke overvloed aan mogelijkheden bestaan om de bijbel te lezen en te bestuderen, om God dieper te leren kennen, en om zijn evangelie massaler te verspreiden. Dank u, Heer, voor deze onbetaalbare rijkdommen!

Juist het feit dat wij zo **bevoorrecht** zijn geeft ons een **enorme verantwoordelijkheid** om er iets mee te doen, om te woekeren met onze talenten, om uit te delen van onze zegeningen, om het fantastische nieuws te verspreiden over de beste God die we ons maar kunnen voorstellen.

Hier niet enthousiast over zijn is al bijna onvergeeflijk (Heer, vergeef het ons a.u.b. toch!). Een lakei met een somber, onverschillig of mat gezicht in de nabijheid van zulke Koning verdient het om op staande voet ontslagen te worden (Heer, wees ons a.u.b. héél genadig).

Jezus zegt dat we ons moeten verheugen, niet over spectaculaire wonderen en krachten die we zien, maar over het feit dat onze naam in Gods boek geschreven staat (Lukas 10:20). Uiteindelijk zijn wij véél meer te benijden dan de lakeien van Salomo: onze naam staat op de erelijst van genodigden, en "**zalig zij die genodigd zijn op de bruiloft van het Lam**" (Openb. 19:9). Wat een grote eer om aanwezig te zijn op de bruiloft van alle bruiloften! Op die grote bruiloft zullen wij geen lakeien zijn, geen dienaren, zelfs geen genodigden of "bezoekers", zelfs méér dan vrienden: we zullen **de Bruid zelf** zijn! Als veel bruidjes en bruidegommen de nacht vóór hun trouwfeest niet kunnen slapen van de spanning en de opwinding, ga jij nog kunnen slapen vannacht?

EEN OPMERKELIJKE BEWEGING: DE HERRNHUTTERS

Over de gehele wereld worden momenteel centra en bewegingen opgericht voor onophoudelijk gebed en aanbidding, **24 uur per dag**. Onophoudelijk gebed vormt zowel een voorbereiding voor als een ondersteuning van opwekking. De visie hiervoor heeft zijn historische oorsprong en voorloper in de beweging van de Herrnhutters.

Herrnhut is een dorpje ten oosten van Dresden, vlakbij het drielandenpunt van Duitsland, Tsjechië en Polen. In 1727 viel de Heilige Geest hier op een groep vluchtelingen uit Moravië. Ze hadden zich gevestigd op het landgoed van Graaf Nicolas Ludwig von Zinzendorf. Deze graaf is bekend geworden als de leider van de Moravische Broeders en pionier van wereldwijde zending. Hij heeft een cruciale rol gespeeld in de achttiende-eeuwse opwekkingsbeweging in Europa en Amerika. Op zijn landgoed Herrnhut werd de basis gelegd voor een 24-uurs gebedswake die ruim honderd jaar stand zou houden. Die jaren werden gekenmerkt door een krachtige uitstorting van Gods Geest en een grootscheepse zendingsactiviteit, tot en met de eskimo's in Groenland en de neger-slaven in het Caraïbisch gebied, wat voor die tijd ongekennd was. Deze mensen hadden Jezus lief boven alles, ze waren bereid om zichzelf in slavernij te verkopen en zo Jezus te verheerlijken. In de gemeenschap in Herrnhut stond aanvaarding van elkaar in Christus, ongeacht kerkelijke achtergrond, centraal. Er lag veel nadruk op de 'wedergeboorte', een persoonlijke intieme relatie met Christus, eenheid en broederschap

De Moravische broederschap is profetisch omdat het een hernieuwde visie gaf aan de kerk van die dagen, via het ontdekken van oude bijbelse waarheden, onophoudelijk gebed en wereldzending, en op die manier de kerk van die dagen een nieuwe richting wees en van nieuwe geestelijke impulsen voorzag.

Dat God bezig is de 'geestelijke bron' van Herrnhut weer te openen, blijkt uit het feit dat hier **de laatste jaren diverse 24-uurs gebedsinitiatieven** zijn gestart. De Engelsman Pete Greig bezocht Herrnhut drie jaar geleden en kreeg daar inspiratie van God om met behulp van het internet een gebedsketting voor en door jongeren te starten. Deze beweging is nu in meer dan 60 landen vertegenwoordigd en er wordt permanent gebeden, gemiddeld door vier groepen tegelijk. Tom Hess startte het wereldwijde 24-uurs gebed voor Jeruzalem nadat hij in Herrnhut geweest was. De Zwitserse gebedsleider Werner Woiwode begon een 24-uurs gebed in zijn land na een bezoek aan Herrnhut. De laatste 20 jaar heeft God van over de hele wereld profeten naar Herrnhut geleid met exact dezelfde boodschap. Onder hen Rick Joyner, Paul Cain en Jim Goll.

Eind augustus 2002 kwamen in Herrnhut 50 jonge gebedsleiders (tussen de 15 en 35 jaar oud) uit 12 landen van Europa bij elkaar om God te zoeken als nieuwe generatie, vriendschap te bouwen, van elkaar te leren en in elk Europees land een jongerengebedsbeweging geboren te zien worden ("Connect Europe" geheten). Pas ter plekke ontdekten ze dat de datum van aankomst en vertrek exact samenvielen met de twee belangrijkste data van de Moravische kalender: op 21 augustus werden de eerste zendelingen vanuit Herrnhut uitgezonden en op 27 augustus startte het 24-uurs gebed dat 100 jaar zou duren. Met een horde jonge gebedsleiders beklommen ze de wachttorens op de Hutberg ten noorden het dorp om Jesaja 22:22 (over het herstel van de tabernakel van David) uit te bidden en te proclameren: 'Herrnhut wordt wakker'. Het dorp schrok letterlijk wakker en de burgemeester kwam persoonlijk zijn bed uit om het jonge bidvolk

op de toren te vermanen. Maar de burgemeester kende zelf zijn geschiedenis niet zo goed. Toen de Heilige Geest bijna 300 jaar geleden werd uitgestort, waren het de jongeren en kinderen die 's nachts de Hutberg opgingen en God zo luidruchtig aanriepen, dat de bewoners geen oog dicht deden. Onbedoeld herhaalde de geschiedenis zich.

(het ganse artikel kan u vinden in Joel Nieuws 161)

MOEDER TERESA EN GEBED

Ik zag onlangs een documentaire over moeder Teresa die op mij diepe indruk maakte. Iedereen kent haar als een vrouw die zich zonder reserve overgaf voor de allerarmsten, de stervenden, de verschopten, de ondersten van de maatschappij. Ook alle andere "zusters van naastenliefde" volgen haar daarin. Maar moeder Teresa was ook een vrouw van gebed. Een kardinaal vertelde over haar de volgende anekdote:

"Moeder Teresa woonde eens met ons in Rome een bisschoppensynode bij. Op zekere morgen zat ik toevallig naast haar en zei: "Je ziet er moe uit". "Ik voel me opperbest", zei ze. Maar de kardinaal vroeg door: "Hoe laat ben je gisteren gaan slapen?". "Twee uur", was het antwoord. "Wat ben je dan nog gaan doen?", vroeg hij verder. "Ik ben nog de armen in Rome gaan bezoeken", antwoordde ze. De kardinaal zelf was die avond om 10u gaan slapen omdat zulke synodes heel vermoeiend zijn. "En hoe laat ben je opgestaan?", ging hij voort. "Om 4 uur", zei ze. "Waarom dan?", vroeg hij verbaasd. "Om te bidden", zei moeder Teresa.

Ook in haar kloosterorde stond gebed bovenaan. Als de zusters bezig waren met de armen en stervenden te voeden of te wassen, en de bel klonk voor het gebed, lieten ze allen onmiddellijk alles liggen en gingen naar de kapel. Moeder Teresa stelde de prioriteiten zeer strikt!

In diezelfde documentaire zie je haar allerlei prijzen krijgen, waaronder de Nobelprijs voor de vrede. En op zekere dag mocht ze de algemene vergadering van de Verenigde Naties toespreken. Ze nam geen blad voor de mond, sprak over vrede en atoombommen, en legde de link naar abortus: "Hoe kan er in deze wereld echte vrede tussen landen en volken komen als een moeder haar bloedeigen kind in haar schoot niet kan liefhebben?" Daarmee verwees ze naar het sterk humanistisch geïnspireerde programma van de VN voor geboortebeperving d.m.v. condooms, abortus, sterilisatie enz. Wat een dappere vrouw, wat een krachtig getuigenis, wat een vrouw van God!

Yonggi Cho en gebed

Yonggi Cho is voorganger van de grootste gemeente die ooit in de geschiedenis bestaan heeft, een gemeente van meer dan 800.000 leden. Ze is te vinden in Seoul, Zuid-Korea. In 1958 startte hij haar op met 5 mensen. Als iemand hem vraagt wat het geheim is van zulke succes, antwoordt hij: "Er zijn drie sleutels: gebed, gebed en nog eens gebed".

Hij geeft aan zijn voorgangers de regel om drie uur per dag te bidden: 1 uur om het vlees te overwinnen, 1 uur om gebedsonderwerpen te noemen, 1 uur om bovennatuurlijk te bidden.

Hoewel hij het zelf enorm druk heeft, bidt hij 1 à 3 uur per dag: "met zulke grote gemeente kan ik niet minder!"

Op zekere dag was hij in gebed toen de president van Korea hem belde; zijn secretaresse zei dat hij niet wou gestoord worden. De president belde even later terug, was boos en

zei tegen Yonggi Cho dat hij haar moest ontslaan. "Nee", zei Yonggi Cho, "dat moest ze van mij: als ik in gesprek ben met de President van het heelal, wie is dan de president van Korea?"

“Geen tijd om te bidden”

De grootste vijand van gebed in onze maatschappij lijkt wel tijd te zijn. We kennen het bijna allemaal: druk, druk, druk. We zouden al bijna denken dat we belangrijke mensen zijn omdat we het druk hebben, want dan ben je “in”, hoor je bij de club.

Toch klopt hier iets niet, want Jezus, ons grootste voorbeeld in alles, had het nooit druk. Hoewel Hij de grootste missie had, hoewel duizenden mensen aanschoven bij Hem, toch vond Hij tijd om te bidden.

En inderdaad, als we doordenken, klopt het argument van “ik heb geen tijd” niet, want we hebben toch allemaal evenveel uren op een dag. Hoe komt het dan dat sommigen, die ook een heel druk leven leiden, wél tijd hebben voor gebed? De waarheid is dat je voor gebed tijd moet máken! Het is geen kwestie van tijd, maar van priori-tijd! We kunnen beter **eerlijk zijn met onszelf en tegenover God**. In plaats van ‘s avonds tegen God te zeggen: “Sorry, Heer, ik had vandaag geen tijd om te bidden”, kunnen we beter zeggen: “Het spijt me, Heer, ik heb vandaag geen tijd gemaakt om bij U te komen. Ik heb (weeral) verkeerde keuzes gemaakt.” Want, als we dan toch beginnen met eerlijk in de spiegel te kijken, dan moeten we ook eens kijken waar we in de afgelopen dag wél tijd voor hadden: TV kijken, tijdschrift lezen, een hobby, bepaalde dringende karweitjes doen (die bij nader toezien toch ook weer niet zo dringend en onmisbaar waren als we onszelf wijsgemaakt hebben...). Gelukkig, God is genadig, en Hij weet dat we zo beïnvloedbaar zijn, zo vergeetachtig, zo snel afgeleid. Hij vergeeft heus wel. Misschien is Hij wel milder tegenover ons voortdurende falen dan wij soms voor onszelf zijn. Maar als dit patroon van “geen tijd voor gebed” een gewóónte wordt, eerder de regel dan de uitzondering, dan moet er bij ons een belletje gaan rinkelen.

Want systematisch onze éérste prioriteit verwaarlozen moet tot schade lijden. Het is zoals bij een huwelijksrelatie: er kunnen wel (korte) periodes zijn dat het echt te druk is om veel contact te hebben met je partner, maar als dit de regel wordt i.p.v. de uitzondering, dan dreigt er ernstig gevaar. Dan zal je partner dit argument van “geen tijd” heus niet meer als excuus aanvaarden, en terecht!

“**Te druk om niet te bidden!**” is de titel van een boek, geschreven door Bill Hybels, een voorganger van een zeer grote gemeente en dus per definitie een zeer druk bezet man. Inderdaad, wie het druk heeft en veel verantwoordelijkheid draagt, kan het zich niet permitteren om niet te bidden. Het is té belangrijk om nog de juiste richting te blijven zien, op de juiste koers te blijven, en dus voortdurend God in het vizier te houden. Wie dat niet doet, zal teveel tijd besteden aan bijkomstigheden, opgeslorpt raken door prullen, en dus... inderdaad veel tijd verliezen! **Bidden is dus tijdbesparend!** Bidden is geen luxe of optie, maar levensnoodzakelijk als we in het licht van de eeuwigheid de goede keuzes willen maken.

Nu bestaan er veel boeken met creatieve tips om je tijd goed te besteden. Tijd is kostbaar tegenwoordig, en het is ongetwijfeld een veel gebruikte strategie van de vijand om onze tijd te roven, om ons bezig te houden met onbelangrijkheden. Onderzoek bijv. je dag om te zien waar je veel tijd “verliest”, bijv. wanneer je met de auto rijdt (in de file?), op de trein zit, in de bus, wanneer je wacht op iemand... **Gebruik deze verloren momenten om te bidden.** Het vraagt misschien een kleine “klik” in je denken om tijdens het autorijden te bidden, maar met een beetje oefening kan je plots vele uren besparen en nuttig besteden. Of bid tijdens je ontspanning, als je een boswandeling maakt, een

fietstochtje, aan jogging doet... Als je te voet ergens naartoe gaat, kan je op straat bidden voor alle huizen die je ziet, of voor alles wat in je opkomt. Dan combineer je twee dingen: lichamelijke ontspanning en geestelijke verfrissing. Bedrijfsleiders vinden het belangrijk genoeg om enkele keren per jaar een ganse dag uit te trekken voor bijscholing of teambuilding onder hun werknemers. Als je een drukke agenda hebt, plan ook lang van tevoren af en toe een halve dag, een hele dag, enkele dagen om God te zoeken, om aan **teambuilding** met Hem te doen. Dit is goed bestede tijd, economisch zeer verantwoord: je blijft efficiënt bezig, krijgt kracht, overzicht over je werk, vrede in wat je doet, en een goede relatie met je eerste Opdrachtgever.